

ČO SA STANE, KEĎ SKUTOČNE ZAČNEME?

Rodinná katechéza 92-2019 (649)

www.inky.sk

týždeň po 30. 6. 2019

... alebo o prekvapivých výsledkoch celkom prozaických skutkov.

BOŽIE SLOVO:

(Jn 11,38-40)

Čítanie zo sv. evanjelia podľa Jána: *Ježiš sa znova zachvel a pristúpil k hrobu. Bola to jaskyňa uzavretá kameňom. Ježiš povedal: "Odvalte kameň!" Marta, sestra mŕtveho, mu povedala: "Pane, už páchne, veď je už štyri dni v hrobe." Ježiš jej vrazil: "Nepovedal som ti, že ak uveríš, uvidíš Božiu slávu?" Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 247, 248, 262, 306)

Ako sa zamilovať do Pána? Ako si s Ním vybudovať skutočný vzťah? Keď ho naše oči nevidia, ruky nehmatajú a zo samej povahy veci ani nemôžu, ako opakuje aj Písmo, že Boha „nik z ľudí nevidel, ani vidieť nemôže“ (1 Tim 6,16) – ako nám môže pomôcť ono „skutočne“ a „naozaj“ z minulej katechézy k tomu, aby sme si vybudovali vzťah k niekomu tak blízkeho a pritom súčasne nášmu viditeľnému životu tak nesmierne vzdialenému, až akoby „cudziedzmu“? Odpoveď na to nájdeme v dvoch príbehoch, ktoré presne o tomto hovoria.

Ten prvý je vymyslený, hoci nie nereálny. Nie je ním nič iné, než slávny román francúzskeho spisovateľa Julesa Verna [Žila Verna], *Tajomný ostrov*. Možno ste ho aj vy sami čítali, tí starší si isto pamätáte sice lacný a naskrz béčkový, ale súčasne nesmrteľne legendárny miniseriál na motívy tejto knihy, s nezabudnuteľným Omarom Sharifom [Šarifom] v hlavnej úlohe a rovnako nesmrteľnou hudbou Giannioho Ferria [Džanioho Ferial]. Pripomeňme si len zbežne jeho príbeh: *Skupina vzduchoplavcov je za hroznej búrky vyhodená aj s balónom na brehu opusteného ostrova, strateného v Tichom oceáne. Vďaka vynaliezavosti inžiniera Cyrusa Smitha [Sajrusa Smisa] a odvahe i zručnosti jeho druhov prežije, dokonca založí prosperujúcu osadu. A to všetko aj vďaka podivným a záhadným náhodám, ktoré ich kde tu zachránia, inokedy nečakane pomôžu. Postupne nadobúdajú presvedčenie, že na ostrove ktosi je – človek? duch? anjel? – ktorý im pomáha a drží nad nimi ochrannú ruku. A hoci ho nikdy nevideli ani nestretli, postupne si k nemu vytvárajú vzťah plný úcty, obdivu aj vďačnosti. A nakoniec, keď sa s ním stretajú tvárou v tvár – a zisťujú, že je to legendárny Kapitán Nemo – Cyrus Smith v mene všetkých Kapitánovi hovorí tieto slová: „Viem, že od nášho príchodu na Lincolnov ostrov (tak si svoje útočisko nazvali) nad nami bdela ochranná ruka. Vieme, že za svoje životy vďačíte dobrej, šľachetnej a mocnej osobe a že táto dobrá, šľachetná a mocná osoba ste vy, kapitán Nemo!“ – a potom kniha pokračuje: „Vstali, pristúpili vpred, rozhodnutí vyjadriť gestami aj slovami vďačnosť, ktorou ich srdcia prekypovali.“*

Či nie je vzťah niečím, čo sa odohráva medzi osobami? A či osoba nie je viac, než vzhľad tváre alebo dotyk ruky? Načo je dobré poznať vzhľad iného, ak nepoznáme jeho vnútro? A ak poznáme vnútro druhého, k čomu je nám poznanie jeho zovňajšku, ak sme už poznali jeho opravdivú vnútornú krásu a šľachetnosť? S Bohom je to práve tak. Nevidíme Jeho tvár a nedotýkame sa Jeho rúk – aspoň nie bežne a otvorene. Ale čo na tom záleží? Rozjímaním spoznáваме Jeho spásonosné konanie, keď ešte ako Syn človeka žil na zemi. Spoznáваме Jeho vnútro, Jeho krásu, dobro, ušľachtilosť, nezmernú nádheru, áno, prežívame pri tomto pohľade na Božie vnútro stále viac to, čo opisuje sv. Gregor Nyssenský: „Čo sa neraz stáva tým, čo hľadia z nejakého vysokého vrcholu na šíre more, to sa stalo mojej mysli, keď z výšky Pánovho slova, akoby z končiaru nejakého vrchu, hľadela do bezodnej hĺbky jeho myšlienok.“ A z tohto úžasu a uchvátenia sa rodí vzťah, osobný vzťah k Pánovi, ktorý nás zachránil a vykúpil a je pri nás a nad nami a my denne zažívame jeho ochranu a láskavosť, áno, z tohto všetkého sa rodí opravdivá, hlboká a vášnivá láska ku Kristovi, ktorou naše srdcia prekypujú úplne rovnako, ako srdcia románových Cyrusa Smitha a jeho statočných druhov.

A druhý príbeh? Je o svätom Antonovi, opátovi, otcovi mníšstva, žil v 4. storočí. Sám sv. Atanáz napísal jeho životopis a v ňom hovorí: „Po smrti rodičov zostal Anton sám iba s malou sestrou. Mal vtedy osemnásť alebo dvadsať rokov a staral sa o dom a o sestru. Neprešlo ani celých šesť mesiacov od smrti rodičov, keď šiel ako zvyčajne do Pánovho domu a v duchu sa zaoberal myšlienkou, ako apoštoli opustili všetko a išli za Spasiteľom a ako tí v Skutkoch apoštolov predávali majetok a čo zaň utrhli, prinášali apoštolom k nohám, aby sa to rozdelilo núdnym, a potom akú veľkú nádej majú uloženú v nebi. Tým zaujatý vošiel do kostola a práve sa čítalo evanjelium. Tu počul, ako Pán vrazil onomu boháčovi: „Ak chceš byť dokonalý, choď, predaj všetko, čo máš, a rozďaj chudobným; potom príď a nasleduj ma a budeš mať poklad v nebi.“ Antonovi bolo, akoby mu Boh pripomenul tieto sväté veci, akoby sa to čítalo iba kvôli nemu. Rýchlo vyšiel z Pánovho domu a majetok, čo mal po predkoch (mal tristo jutár úrodnej a veľmi peknej pôdy), daroval dedinčanom, aby nebol na ťarchu ani jemu, ani jeho sestre. Všetok hnutelný majetok predal a veľa peňazí, čo zaň získal, rozdelil chudobným, iba niečo ponechal pre svoju sestru. A keď opäť prišiel do Pánovho domu, počul, ako Pán hovorí v evanjeliu: „Nebudte ustarostení o zajtrajšok.“ Nemohol tam ďalej vydržať, vyšiel von a rozdal bedárom aj to málo, čo mal. Sestru zveril známym, spoľahlivým pannám na Parthenóne, aby ju vychovávali, a sám sa oddal pred svojím domom asketickému životu: bdel nad sebou a vytrvalo viedol prísny spôsob života. A tak pracoval vlastnými rukami, lebo počul: „Kto by zaháľal, nech ani nej.“ Z časti toho, čo zarobil, kupoval si chlieb, druhú časť rozďal bedárom.“ Sv. Anton Veľký, ako ho dejiny počtili, zažíval mocné skúsenosti Boha – i Diabla, ktorý ho pokúšal a napádal. Nakoľko je to možné, „videl“ a „dotýkal“ sa Boha i Božích vecí už tu, na zemi, mal v tomto smere

mocné skúsenosti. Niet pochybností, že tieto skúsenosti a zažívanie Boha nesmierne umocňujú našu schopnosť žiť s Bohom ako s niekým dôverne blízkym a hlboko cteným a milovaným. To vidíme nielen u Antona, ale aj na zástupoch svätých a mystikov pred ním i po ňom. Rovnako, ako na nich vidíme, kadiaľ k týmto zážitkom viedla cesta: cez *skutočné rozhodnutie skutočne nasledovať Krista, skutočne poslúchnuť Jeho slovo a plniť Kristove príkazy!* V tomto svetle lepšie pochopíme ten vzťah medzi *láskou*, ktorá je vzťahom, a *poslušnosťou*, ako o ňom vraví sám Ježiš: „Ak budete zachovávať moje prikázania, ostanete v mojej láske“ (Jn 15,10). Cesta ku vzťahu lásky s Bohom začína prostou *poslušnosťou*, prostým *rozhodnutím sa*, keď si povieme: Ježiš to tak hovorí. Potvrdzujú to zázraky a znamenia. Potvrďuje to skúsenosť miliónov predkov vo viere, ktorí to sami na sebe skúsili a vydali o tom svedectvo. Potvrďuje to rozum, logika i veda. Tak v čom je problém? *Idem do toho!* K tomuto rozhodnutiu nepotrebujeme žiaden úchvatný vzťah s Kristom. Iba rozum a vôľu. Nič viac. Ale práve z tohto rozhodnutia sa vzťah časom zrodí – a to úplne zákonite. Poslúchať Krista totiž znamená s Kristom žiť. A ak s Kristom žijeme, časom z toho povstane práve ten vzťah oddanej lásky, o ktorý ním v kresťanstve ide.

UVAŽOVANIE:

Dve brány – či skôr dve krídla jednej brány k Bohu a ku vzťahu s ním: *Skutočne poznať* Krista s pomocou rozjímania nad Božím slovom, ale aj uvedomenia si Jeho konania a neviditeľnej ale zato skutočnej prítomnosti v našom živote. A *skutočné rozhodnutie* uveriť Mu, poslúchnuť Ho a začať vážne žiť a konať podľa Jeho slova. Ako na tom v tomto ste? Pozhovárajte sa o tom! Robíte to? Prekáža tomu niečo?

ÚLOHA:

Čo od zajtra začnete robiť pre to, aby ste touto bránou *skutočného poznania* i *skutočnej* poslušnosti do vzťahu s Bohom vstúpili?